

Manó mese – az első, és az igazi

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy ország, amely a környező országokból nézve kicsit laposnak tűnt. Voltak hatalmas mezői, dombjai, hegyei is - vagy talán hegyecskei, amik a szomszédoktól nézve amolyan puklik voltak.

A legnagyobb hegyecske tővében volt egy város, Gyöngyös, aminek lakói büszkék voltak az ő hegyükre, mert ha pukli is, mégis csak az ő puklijuk!

Szerették, s a környéken lévő falvak lakóival összefogva védeni, óvni, s rendszeresen járni kezdték a hegyet, a Mátrát. A legszorgalmasabbak együtt baktattak az ösvényeken, porzott az út a 38-47-es bakancsok alatt, vagy éppen dagasztották a sarat. Hogy mindenki megismerje őket: Kékes Turista Egyesületnek hívták magukat.

A város apró népét iskolákban tanították, a kisebbeket óvodákba vitték. Az ovisok kötetlenebbek voltak, s vitték is őket minden oviból sokat a hegyre. De volt egy óvoda a Jeruzsálem utcában, ahonnan még a többiekénél is gyakrabban mentek kirándulni a gyerekek.

Bizony, bizony, de jó helyen is volt ez a Jeruzsálem utca! Közel volt a buszpályaudvar, s az erdei vasút végállomása. Csak egy gondolat, pár lépés, és már utaztak is fel a hegyre, s kis idő múlva ugrálhattak, szaladhattak, kalimpálhattak a 27-34-es sportcipők a réteken, ösvényeken.

Egyszer csak a nagy és a kicsi természetjárók összetalálkoztak. Összetalálkoztak-összebarátkoztak. 2004-et írtak ekkor.

A kis ovisok olyanok voltak az erdőben baktatva, mint a kis erdei manók, el is nevezték őket Mátra Manóknak.

A Mátra Manók szorgalmas manócskák voltak. Kirándultak, túráztak csoportonként vagy együtt, jártak erdei oviba, ismerkedtek a legjobb helyekkel, növényekkel, állatokkal. S persze sokat játszottak, játszottak, játszottak. Baktattak az ösvényeken énekelve, vagy lopakodtak csendesen, nehogy elijesszék a mozgó látnivalót. Megtanulták, hogy ők itt vendégek, s jó vendégei voltak mindig a Mátrának. Nem csak ők akartak kirándulni, kikapcsolódni, hívták a szüleiket, rokonaikat is. Ismerjék meg ők is ezt a hegyecsket, mert akármilyen kis pukli, rengeteg szép helye, különlegessége, jó levegője van.

S mint minden fiatal, utánozni kezdték a nagyokat. k is rendeztek maguknak teljesítménytúrát, így aki akarta, megmutathatta, hogy a kis edzőcipő nem kopott hiába, bizony sokat izmosodott a benne járó lábacska. A Gyalogkakukk túrán olyan büszkék voltak magukra, hogy elhatározták, legközelebb elhívják a többi óvoda fürge lábú apróságait is.

A kékeses nagyok remélték, hogy a kicsik, ha majd felnőnek, olyan szorgos természetjárók, természetvédők lesznek, mint ők, s ugyanúgy szeretik majd a hegyüket. Igyekeztek őket segíteni ebben.

A Mátra Manók pedig továbbra is szorgosak voltak. Figyeltek, utánoztak, tanultak. Járták a Mátrát. Szerették zöldjét, jó levegőjét, virító növényeit, kedves mókusait, csicsergő madarait. Remélték, hogy mindenki úgy vigyáz e helyre, mint ők. Hogy megmaradjon. Zöld legyen, virítson, csicseregjen akkor is, amikor a 27-34-es edzőcipő helyett 38-47-es bakancsot húznak majd.

A mesének itt van vége. Aki tudja, mind mesélje!

A történet viszont csak most kezdődik igazán. Az első év próbája után kicsit tapasztaltabban, újabb ötletekkel, reméljük: egyre nagyobb szülői részvétellel folytatjuk az együttműködést. Hiszen mindig új és új 27-es edzőcipős Manók indulnak a Mátrába...

Tóthné Kelemen Mária